

Arrest

nr. 158 181 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard bij beslissing van 27 mei 2014.

Op 23 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Nadat een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing van 16 februari 2015 werd ingetrokken bij beslissing van 27 april 2015, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde)

op 4 mei 2015 dat deze tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Nog op 4 mei 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen na de kennisgeving. Dit is de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 20 mei 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

“De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort“

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd naar een begin van bewijs dat zij zich momenteel in België bevindt, dit in het kader van de door de verweerder bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de verzoeker op 27 augustus 2015 van ambtswege werd afgevoerd uit de gemeentelijke registers en de bepaling van artikel 39, §7 van het besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die in dat geval een vermoeden van afwezigheid instelt.

De advocaat van de verzoeker antwoordt dat deze verzoeker een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en dat uit deze nieuwe asielprocedure blijkt dat hij nog in België is.

Uit de gegevens van de griffie van de Raad blijkt dat de verzoeker inderdaad een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2015 houdende de weigering van inoverwegingname van de bedoelde meervoudige asielaanvraag. Uit het arrest nr. 156.573 van 17 november 2015 waarbij dit beroep werd verworpen, blijkt de persoonlijke aanwezigheid van de verzoeker ter terechtzitting van 6 november 2015. Hieruit blijkt dan ook dat de verzoeker nog steeds in België verblijft.

De vraag naar het actueel belang bij het beroep, uitgaande van de tegenovergestelde hypothese, wordt bijgevolg niet gehandhaafd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven “krachtens artikel 7, eerste lid, 1° daar verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

De opgegeven motieven falen, aangezien geen reden opgegeven wordt waarom de termijn om het grondgebied te verlaten bepaald wordt op zeven dagen.

Evenmin wordt gesteld welk artikel van de vreemdelingenwet de wettelijke grondslag zou vormen voor het bevel een termijn van zeven dagen op te leggen.

De bestreden beslissing verwijst ook op geen enkele wijze naar de gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker verblijft al ruim vier jaar in België, samen met zijn zuster. Hij heeft hier ook geruime tijd gewerkt.

Verzoeker spaarde kosten noch moeite om zich te integreren en spreekt goed Nederlands.

Verzoeker heeft omwille van zijn goede integratie een grote kennissenkring opgebouwd.

De bestreden beslissing houdt evenmin rekening met het feit dat verzoeker in een procedure medische regularisatie zit. Zijn aanvraag werd eerst onontvankelijk verklaard, maar deze beslissing werd snel ingetrokken. Recentelijk verkreeg verzoeker toch een onontvankelijkheidsbeslissing inzake deze 9ter aanvraag, doch hij gaat in beroep tegen deze beslissing.

Verzoeker lijdt immers aan grand-mal epilepsie, waardoor hij meerdere epileptische aanvallen heeft per week. Strikte inname van medicatie is in deze vereist.

Tevens heeft verzoeker een posttraumatische stressstoornis omwille van wat hij heeft meegemaakt in Irak. Zijn broer werd immers vermoord. Verzoeker en zijn zus werden nadien ook meermaals bedreigd en zijn daarom hun land van herkomst ontvlucht.

Omwille van deze tragische gebeurtenissen en zijn sombere toekomstperspectief heeft verzoeker ook een majeure depressie.

De bestreden beslissing houdt ook geenszins rekening met het feit dat de zus van verzoeker ook een medische regularisatie aanvraag heeft ingediend, waarover nog niets beslist is. Ook de zus van verzoeker heeft immers last van een epileptische aandoening.

Door op geen enkele manier rekening te houden met hogervermelde elementen schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, net als de motiveringsverplichting.”

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

“Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt dat dit middel gericht is tegen de beslissing om een termijn van 7dagen toe te kennen voor vertrek.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste om een termijn van 7 dagen toe te kennen met het oog op vrijwillig vertrek.

Verweerder ziet niet in welk belang verzoekende partij heeft bij zijn kritiek ter zake, nu verzoekende partij wel aangeeft dat hij wilde beschikken over de ruimere termijn van 30 dagen, maar uit het administratief dossier en uit de inhoud van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij nalaat het Rijk te verlaten en ook niet van plan is dit te doen, hoewel de termijn van 30 dagen inmiddels reeds geruime tijd is verstreken. Verzoekende partij heeft dan ook geen actueel belang bij zijn kritiek.

Terwijl de kritiek van verzoekende partij voorts ook elke grondslag ontbreekt.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Deze motieven zijn duidelijk. De kritiek van verzoekende partij, alsof de gemachtigde van de Staatssecretaris verder had moeten motiveren, is niet in overeenstemming met de inhoud en draagwijdte van de formele motiveringsplicht: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder wijst erop dat de synthesenota, die zich in het administratief dossier het volgende stipuleert inzake de gezinssituatie en de aanvraag medische regularisatie:

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

Gezins- en familielevens: Er is geen sprake van een verbreking van de familiale banden met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zijn zus J(...) H(...) A(...), N(...), S(...) ook het voorwerp uitmaakt van een BGV.

Hoger belang van het kind: nvt

Gezondheidstoestand: geen actuele onmogelijkheid tot reizen aangehaald op de medische attesten

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus, wars van de beweringen van de, verzoekende partij weldegelijk rekening gehouden met het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat met de gezinssituatie en de aanvraag medische regularisatie geen rekening zou zijn gehouden, in de zin van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing inzake de medische regularisatie, geen schorsende werking.

Ook nopens de problemen in het land van herkomst heeft verzoekende partij nagelaten om bewijsstukken naar voren te brengen die de geuite vrees staven. De bewering dat zijn zus een

medische regularisatie aanvraag heeft ingediend, waarover nog niets beslist is, is foutief. Op datum van 23.02.2015 werd er een beslissing genomen inzake haar medische regularisatie aanvraag.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde de volgende redengeving opgeeft met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied binnen de zeven dagen:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort“

De verzoeker betoogt dat deze motieven falen nu geen reden wordt opgegeven waarom de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen en nu evenmin wordt vermeld welk artikel van de vreemdelingenwet de wettelijke grondslag zou vormen voor het bevel met een termijn van zeven dagen.

Aldus is duidelijk dat de verzoeker niet voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten *an sich* geen feitelijke of juridische grondslag vermeldt, doch wel dat de gekozen termijn om het grondgebied te verlaten niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. Waar de verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt dat de verzoeker er blijk van geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing zodat hij geen belang heeft bij het middel, is het verweer dan ook niet ter zake dienend. De verweerder gaat hierbij immers niet in op de concrete kritiek dat de gekozen termijn van zeven dagen niet uitdrukkelijk is gemotiveerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft voorzien in een redengeving, zowel in rechte als in feite. Immers wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, dit is artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en worden tevens de feitelijke overwegingen toegelicht die hieraan ten grondslag liggen, met name de vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort. Deze vaststellingen worden niet betwist.

De verzoeker kan evenwel worden gevolgd waar hij stelt dat deze redengeving *in casu* niet volstaat nu een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten terwijl deze termijn zelf noch in rechte noch in feite wordt gemotiveerd.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied "*binnen een bepaalde termijn*" te verlaten afgeven wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Aldus draagt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde op om een concrete termijn te bepalen waarbinnen de betrokken vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de termijn om het grondgebied te verlaten onlosmakelijk verbonden is met het bevel om het grondgebied te verlaten zelve.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen enkel criterium bevat die de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde toelaat te opteren voor deze of gene termijn om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet toelaat de redenen, dit zijn de feitelijke en juridische overwegingen, te kennen waarom *in casu* werd geopteerd voor een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen.

De motieven die in de thans bestreden akte zijn opgenomen, volstaan niet om na te gaan of de gemachtigde bij het bepalen van de termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is dan ook aangetoond.

Waar de verweerder oppert dat de verzoeker geen actueel belang heeft bij zijn kritiek dat de termijn van zeven dagen niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, merkt de Raad op dat deze exceptie vertrekt vanuit de feitelijk incorrecte premisse dat de verzoeker "*aangeeft dat hij wilde beschikken over de ruimere termijn van 30 dagen*". Overigens geeft de verweerder ook in de nota met opmerkingen niet aan wat dan wel de juridische grondslag zou zijn van "*de ruimere termijn van 30 dagen*". Gelet op het feit dat elke uitdrukkelijke motivering ontbreekt inzake de gekozen termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten, kan de verzoeker en ook de Raad niet nagaan of de gemachtigde in voorliggend geval al dan niet "*geheel terecht besliste om een termijn van 7 dagen toe te kennen met het oog op vrijwillig vertrek*". Het verweer in de nota met opmerkingen overtuigt niet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt, gelet op de onlosmakelijke verbondenheid tussen het bevel zelve en de concrete termijn om het grondgebied te verlaten, tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen (bijlage 13), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE